

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V.T.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, *zastoupeného: Mgr. Alena Holubková*, advokátka, se sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 18.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-124/LE-LE05-LE05-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 18.10.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-214/LE-LE05-LE05-2017, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31.7.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) neuděluje. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*). Dále bylo uvedeno, že podanou žalobu odůvodní právní zástupkyně žalobce ve lhůtě do 30 dnů. (*Přílohou žaloby byla kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.*)

Usnesením ze dne 19.10.2017 č.j. 60 Az 69/2017-9 byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 18.10.2017 do dvou týdnů od doručení usnesení.

V doplnění (odůvodnění) žaloby ze dne 3.11.2017 žalobce navázal na podanou žalobu a uvedl, že žalovaný porušil krom ustanovení s.ř. i ustanovení § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a zákona o azylu, a dále konkretizoval žalobní body. Žalobce namítal porušení procesních předpisů, konkrétně nedostatečným způsobem provedené dokazování, v jehož důsledku nebylo možné spravedlivě rozhodnout a odůvodnění rozhodnutí bylo nedostatečné. Dále poukázal na existenci vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisu, byla s ním v rozporu, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, proto je zde důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

Za důvod své žádosti o azyl označil žalobce mj. obavu z pronásledování ve státě původu, jejíž příčinu spatřoval v tom, že „*Oděsa je pod kontrolou Pravého sektoru, který hlídá, zda se někdo vrátil domů, a jakmile to zjistí, tak na to upozorní vojenskou správu; a po třech měsících vojenské služby a výcviků vojáci základní služby jsou nasazováni do válečné oblasti*“. Z rozhodnutí i ze správního spisu lze zjistit, že žalovaný poměřoval tvrzení žalobce o obavě z pronásledování pouze s formálními informacemi obsaženými ve zprávě Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině, ze zpráv MZV ČR a dalších obecných zdrojů, aniž by zkoumal tvrzení žalobce. Žalobce tak nesouhlasil se závěrem správního orgánu, podle něhož byly uvedené informace dostatečné k posouzení neexistence důvodu podle § 12 písm. a), popř. § 12 písm. b) zákona o azylu, ani s hodnocením založených zpráv jako dostatečných zdrojů informací pro ověření důvodnosti obavy žalobce. Tyto zprávy byly pouze formálního charakteru, neměly nic společného se skutečným děním na Ukrajině.

Pokud jde o obavu žalobce z odvodu do ukrajinské armády, součástí spisu není žádná informace, která by odrážela skutečný stav ukrajinské armády. Je obecně známo, že ukrajinští vojáci postrádají pořádný výcvik a výzbroj a že je ve své podstatě posílají na smrt. Žalobce ve správním řízení jednoznačně tvrdil skutečnosti, které bylo možno podřadit pod důvod pro udělení azylu podle § 14 nebo § 14a zákona o azylu. Jinými slovy, ve správním spise není založena jediná informace o skutečné situaci na Ukrajině, která je patrná z příložených článků, které jsou součástí tohoto podání. Právě taková informace pak mohla potvrdit nebo vyvrátit, resp. objektivizovat žalobcem tvrzenou obavu o svůj život. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že žalovaný ve správním řízení neshromáždil dostatek podkladů pro posouzení otázky, zda jsou v jeho případě dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce ve správním řízení poměrně přesně identifikoval nebezpečí, které mu v případě návratu do vlasti hrozí. Bylo tedy na správním orgánu, aby tato tvrzení ověřil z jiných zdrojů, resp. aby získal aktuální informace o stavu na Ukrajině. Jeho úvahy se pak měly promítnout do odůvodnění správního rozhodnutí. Ve správním rozhodnutí však jakákoli taková úvaha chybí a správní orgán se omezil pouze na konstatování formálních zdrojů.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, bylo tedy vydáno v rozporu se zákonem, proto navrhl závěrem, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení, kterou však nespecifikoval.

Napadeným rozhodnutím ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-124/LE-LE05-LE05-2017 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který podal dne 31.7.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Dne 11.8.2017 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného

vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, nijak se neangažuje a s politikou nemá nic společného. Pokračoval, že je svobodný a bezdětný a ve vlasti žil v obci Balta v Oděské oblasti. V r. 2014 odjel z Ukrajiny autobusem do Polska, kde zůstal asi dva týdny, a poté přijel autem v srpnu 2014 do ČR na základě polského víza. Již od r. 2010 jezdil do ČR a Polska na návštěvy; v současnosti nemá nikde udělené vízum či povolení k pobytu. Dále sdělil, že v r. 2014 žádal o azyl v ČR, jeho řízení však bylo zastaveno, nikde jinde o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. Prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že se nemůže vrátit domů, protože mu chodí předvolání do armády, a kdyby se vrátil, pošlou jej do války, nebo jej uvězní, kdyby odmítl jít do armády.

V úvodu pohovoru dne 11.8.2017 žalobce souhlasil s provedením pohovoru i bez účasti své právní zástupkyně. Dále potvrdil údaje o své totožnosti a uvedl, že v ČR používal falešný litevský doklad, protože zde chtěl zůstat a musel tedy mít nějaký doklad. Mimo jiné vypověděl, že po odjezdu z Ukrajiny v r. 2014 se tam již nikdy nevrátil. Vycestoval na základě svého pasu a polského pracovního víza. Z Ukrajiny odjel, protože dostal předvolání na vojenskou správu. Na dotaz, zda toto předvolání převzal, žalobce odpověděl, že ano, protože je měl ve schránce, ale převzetí předvolání nemusel potvrdit podpisem, protože nešlo o předvolání do armády, ale pouze na vojenskou správu. Doplnil, že ví, že kluci, kteří tam šli, dostali na místě povolávací rozkaz a už je nepustili pryč a poslali do války. Prohlásil dále, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy, bál se pouze, že bude odveden do armády a poslán do války, jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíháný. O udělení mezinárodní ochrany podle svých slov požádal, protože by jej odvedli do armády a poslali do války, neboť stále chodí z vojenské správy a kontrolují, zda se člověk vrátil domů. Vypověděl, že mu to řekla matka a také sestra, že byli u nich doma a ptali se, jestli se vrátil. Posléze sdělil, že v armádě nebyl, neboť dostal odklad kvůli operaci žaludečních vředů, a když se vyléčil, již jej nepovolali, ale když začala válka, berou podle jeho tvrzení zase všechny. Na dotaz, zda ví o tom, že do oblastí bojů již nejsou nasazováni vojáci základní služby, odpověděl, že mu kamarád řekl, že po třech měsících výcviku tam posílají všechny a říkají, že všichni musejí válčit. Žalobce rovněž žádal o mezinárodní ochranu kvůli tomu, že na Ukrajině již nikoho a nic nemá, nemá se kam vrátit, má tam pouze bratra, s nímž nemluví. Dodal, že matka a sestra mají v ČR trvalý pobyt. Když měl vysvětlit, jak se tedy matka a sestra dozvěděly o návštěvách z vojenské správy, o nichž hovořil, uvedl, že jezdí domů na Ukrajinu, takže tam právě byly, když přišli. Dále vypověděl, že jeho matka a sestra na Ukrajině pobývaly v jejich domě, který je napsán na něho, jde tedy o jeho dům. V závěru pohovoru pak žalobce doplnil, že v Oděse je Pravý sektor, který hlídá, zda se někdo vrátil domů, a jakmile to zjistí, tak upozorní vojenskou správu. Pokračoval, že i na hranicích pohraničníci kontrolují v databázi, komu přišla výzva do armády a přitom do armády nenastoupil, takže jej tam rovnou mohou vzít a odvézt do armády. Potvrdil, že povolávací rozkaz nepřevzal, a dodal, že je ve spisech, že má jít do armády, proto by jej mohli odvézt. O obsahu těchto spisů se podle svého tvrzení dozvěděl od kamarádů, neboť takový spis je i na obecním úřadu. K žádosti nechtěl žalobce nic dalšího doplnit ani doložit a protokol podepsal bez připomínek.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova obava z možného povolání do armády a nasazení do války. Dále uvedl, že v ČR pobývá jeho matka a sestra s povoleným trvalým pobytem a na Ukrajině se nemá kam vrátit, neboť tam nikoho a nic nemá.

Při posouzení žádosti vycházel žalovaný především z žalobcových výpovědí a vyjádření i z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobci byla dne 11.8.2017 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil, po seznámení se s podklady se k nim však nechtěl

nijak vyjádřit s tím, že to nechá na svou právní zástupkyni. Nechtěl ani navrhnout jejich doplnění, nenavrl další podklady pro rozhodnutí a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu pak nechtěl uvést žádné další skutečnosti či nové informace. Právní zástupkyně se správního úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí nezúčastnila. Byla proto písemnou výzvou ze dne 17.8.2017, doručenou dne 18.8.2017, vyzvána, aby se ve lhůtě 14 dní od doručení výzvy vyjádřila k podkladům rozhodnutí a případně učinila návrh na jejich doplnění. Dne 26.9.2017 [správně 26.8.2017] právní zástupkyně požádala o umožnění nahlížení do spisu a o prodloužení lhůty pro vyjádření o 14 dní. Do správního spisu jí bylo umožněno nahlížet a pořídit si vlastními prostředky jeho fotokopie dne 4.9.2017. Právní zástupkyně ve stanovené lhůtě, ve lhůtě následně na její žádost prodloužené a ani do dne vydání rozhodnutí žádné vyjádření k podkladům ani návrh na jejich případné doplnění neučinila.

Žalovaný shledal opakovanou žádost podanou žalobcem přípustnou a po posouzení žalobcových tvrzení dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž nebylo shledáno, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země jeho státní příslušnosti. Skutečnost, že v ČR pobývá jeho matka a sestra, stejně jako fakt, že na Ukrajině nikoho a nic nemá, těmito důvody podřadit nelze. Žalovaný pro úplnost podotkl, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, když sám žalobce přiznal, že vlastní na Ukrajině dům, v němž až do svého odjezdu z vlasti žil a v němž pobývají za svých pobytů ve vlasti i jeho matka a sestra.

Žalobce dále uvedl, že se obává svého povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války. Co se týče této obavy, obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznávají i mezinárodněprávní dokumenty a instituce. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V žalobcově případě ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen **MZV ČR**) č.j. 115045/2015-LPTP, vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Obdobně se vyjadřuje i judikatura Vrchního soudu v Praze či Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**). Dle informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP navíc sice na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Dle této informace také osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do ukrajinské armády povolávány. Z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen **OAMP MV ČR**) ze dne 24.7.2017 také jednoznačně vyplývá, že do oblastí bojů jsou nasazováni již pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, mobilizovaní záložníci byli demobilizováni a další mobilizace se neplánuje. Sám žalobce nikdy v armádě nesloužil a mohl by být povolán pouze k výkonu základní vojenské služby. Vojáci základní vojenské služby však dle informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP dle rozhodnutí prezidenta Ukrajiny v bojové zóně sloužit nesmí a nejsou tudíž do bojů povoláváni. Nedobrovolné nasazení do bojů tedy žalobci rozhodně nehrozí a stejně tak mu aktuálně nehrozí žádný postih za nenastoupení vojenské služby.

Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou žalobce také zmínil. S odkazem na citované informační zdroje i skutečnosti obecně známé žalovaný konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různé intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pochází z jihozápadní části Ukrajiny, z Oděské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti a kde i v současnosti vlastní dům. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzují také zprávy OAMP MV ČR a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (dále jen **OHCHR**). I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žadatele znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu, neboť platí, že osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Zákon o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, možností udělení doplňkové ochrany (§ 14a). Žalovaný tudíž v žalobcově případě neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

V souvislosti s možností udělení humanitárního azylu (§ 14) se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědí v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území ČR, tedy to, že zde pobývá jeho matka a sestra, nelze v souladu s konstantním názorem NSS považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Správní orgán současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen, jak vyplývá ze zprávy organizace Amnesty International. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán však k takovému závěru nedospěl. Co se týče obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, zopakoval správní orgán, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Současně ze žalobcových výpovědí ani ze zjištění správního orgánu nevyplynulo nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu. Jinou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Správní orgán se přitom zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo. Podle informace MZV ČR č.j.

103518/2016-LPTP totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný posuzoval také otázku, zda v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu zopakoval, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť stav zhoršené bezpečnostní situace panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, zatímco žalobce pochází z Oděské oblasti, kde je situace stabilní.

Případné vycestování po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uváděl, že na území ČR žije jeho matka a sestra, správní orgán však upozornil, že existence soukromých či rodinných vazeb nemůže – i vzhledem k judikatuře NSS – být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak opakovaně vyložil NSS, v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR; ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Jak navíc vyplynulo z vyjádření žalobce, jeho matka a sestra běžně cestují na Ukrajinu a pobývají tam, je tedy zřejmé, že jim nic nebrání udržovat vzájemné vazby i v případě žalobcova návratu na Ukrajinu.

Žalobce tudíž nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť sice uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu z důvodu sloučení rodiny, z jeho výpovědí, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení však nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl nebo doplňková ochrana některému z žalobcových rodinných příslušníků ve smyslu těchto ustanovení. S ohledem na výše uvedené žalovaný shrnul, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4.12.2017 k žalobě mimo jiné nesouhlasil se žalobními námitkami, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. K tomu odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, avšak po jejich posouzení neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu řízení uvedl. Setrval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, během něhož měl žalobce možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti, a popsat potíže, které ve vlasti měl. Rovněž vyjádřil přesvědčení, že shromáždil rozsáhlé a v době vydání rozhodnutí aktuální a zcela dostačující podklady. Informační zdroje sloužící jako podklady pro vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou respektovány i soudními orgány. Správní orgán z těchto podkladů vyládal potřebné informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn

skutečný stav věci. Žalobce a jeho právní zástupkyně měli možnost seznámit se s obsahem spisového materiálu, přestože tak oba učinili, k obsahu nevznikli žádné námítky či připomínky, ani nenavrhli žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí. Pokud žalobce a jeho právní zástupkyně považovali podklady za nedostatečné a nezobrazující skutečné dění na Ukrajině, měli dostatek možností navrhnout jiné relevantní informace, což však neučinili, a proto je žalobní námitka irelevantní.

Dále žalovaný odkázal na konstantní judikaturu NSS, z níž vyplývá, že se stav ozbrojeného konfliktu na Ukrajině spíše uklidňuje a jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní Ukrajině, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Taktéž z ní vyplývá, že samotné odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových operacích ve válečném konfliktu. Žalobce v řízení nenamítal a hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby či následně trest uložený za nesplnění stanovené povinnosti byl v jeho případě uplatňován diskriminačně. Ani případné trestní stíhání po neuposlechnutí povolávacího rozkazu (*který však žalobce nikdy oficiálně nepřevzal*) a následný výkon trestu nemohou být vnímány jako azylově relevantní důvody, nepřistoupí-li k nim další konkrétní skutečnost případu. Obecně totiž branná povinnost patří k legitimním povinnostem občanů státu a nelze ji označit za projev pronásledování, ani při mobilizaci za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

Správný orgán je přesvědčen, že závěry učiněné v napadeném rozhodnutí jsou správné, rozhodnutí vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu a z odůvodnění bylo patrné, že posuzoval všechny skutečnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo, a dostatečně odůvodnil zamítnutí žalobcovy žádosti, proto navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

Ze zasláního správního spisu vedeného v této věci vyplývá, že dle protokolu o předání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.9.2017 jej žalobce převzal do vlastních rukou dne 4.10.2017; téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Soud z úředního záznamu o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 4.9.2017 zjistil, že si právní zástupkyně žalobce ze spisu pořídila mj. kopii všech informací o situaci v zemi původu žalobce, jež byly ve spisu založeny. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě odpovídají obsahu správního spisu.

Dne 11.12.2017 bylo z evidence Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zjištěno, že žalobce byl dne 18.11.2017 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková a přemístěn do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí a dne 1.3.2018 bylo zjištěno tamtéž, že u žalobce je k tomuto datu evidována propustka na adresu Leopoldova 2046/18, 149 00 Praha 4 – Chodov.

V podání ze dne 4.1.2018 žalobce nesouhlasil s tvrzeními žalovaného v rámci jeho vyjádření, poukázal na odůvodnění žaloby, na níž setrval a souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání a vyčíslil uplatňovaný nárok na náhradu nákladů řízení.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právníckou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právníckých osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech*

mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Ustanovení § 14a stanoví: (1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Soud se nejprve zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou zpráva OHCHR o stavu lidských práv na Ukrajině ze 13.6.2017; informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015 o vojenské službě; informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 o situaci navrátilých se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu; zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016 ze dne 3.3.2017; informace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“ z ledna 2017; výroční zpráva Human Rights Watch 2017; informace Amnesty International o uplatňování trestu smrti ve světě; výroční zpráva Amnesty International 2016/17 o stavu lidských práv na Ukrajině z 22.2.2017; zpráva

z infobanky České tiskové kanceláře „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ z 8.2.2017; informace OAMP MV ČR o situaci na Ukrajině z 24.7.2017.

Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 ze dne 4.2.2009 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“

Žalobce během správního řízení označil za důvody opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavy z odvodu do armády a do války, případně uvěznění kvůli nenastoupení, dále přicházející předvolání na vojenskou správu a také svoji osobní situaci, kdy na Ukrajině nikoho a nic nemá a jeho matka a sestra žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Z toho je zřejmé, že důvody jeho žádosti byly spíše obecného a hypotetického rázu, směřovaly k obavám z událostí, které ještě nenastaly. Žalovaný při jejich hodnocení vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a formulaci důvodů žalobcem byly tyto informace dostatečně podrobné, přiměřeně aktuální a tematicky zaměřené tak, aby bylo možno poměřit tvrzené skutečnosti s objektivně a nestranně doloženou realitou. Stejně tak pocházely od různých subjektů – na národní i nadnárodní, vládní i nevládní úrovni.

Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného rovněž zohlednil, že již v průběhu správního řízení byl žalobce zastoupen a jeho zástupkyně se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, pořídila si kopie informací o stavu na Ukrajině ze správního spisu, jak vyplývá z úředního záznamu o nahlížení do spisu, avšak ničeho proti nim nenamítala, ani se jinak nevyjádřila, přestože k vyhotovení napadeného rozhodnutí došlo až 22 dní po datu, kdy do spisu nahlédla. V podané správní žalobě nyní sice tvrdila, že skutečná situace na Ukrajině je od popisu v podkladech založených ve správním spisu odlišná, nicméně články, jimiž tuto skutečnost chtěla prokázat, nebyly přílohou odůvodnění žaloby datovaného 3.11.2017 a nebyly ani konkrétně označeny. Žalobce tudíž prostřednictvím své právní zástupkyně neposkytl dostatečně pádnou protiváhu argumentům a východiskům žalovaného, které se opíraly o podklady obsažené ve spisovém materiálu, proto s touto žalobní námitkou nemohl před soudem uspět.

Konkrétně k obavám žalobce z odvodu do armády lze odkázat např. na usnesení NSS ze dne 29.6.2016 č.j. 2 Azs 99/2016-21, kde tento v bodu 10 shrnul: „K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49 tak, že “Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.” Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 nebo usnesení NSS ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43 nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34). “ Za prvé by tedy i případný nástup vojenské služby na straně žalobce nebyl sám o sobě azylově relevantní, byť je pochopitelný strach spojený s možností nutnosti bojovat v ozbrojeném konfliktu; za druhé žalovaný na základě podložených informací, které si shromáždil a s nimiž

konfrontoval žalobcova tvrzení, dospěl k závěru, že žalobci nástup do armády a do bojů na východě země nehrozí. Žalobce nepředložil jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení, že vojenská služba se na Ukrajině neřídí pravidly, jak je popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí. V podrobnostech soud odkazuje na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, s jejichž obsahem se ztotožnil, v nichž se žalovaný touto problematikou do hloubky zabýval, včetně možného trestního postihu za nenastoupení vojenské služby.

Lze shrnout, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a na podkladě shromážděných informací zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu ve vztahu k odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo logicky konzistentní a odpovídalo požadavkům správního řádu a žalovaný se v něm vypořádal s tvrzenými důvody žádosti postupně ve vztahu ke všem relevantním ustanovením zákona o azylu (§ 12 až § 14b). Veškeré podklady pro napadené rozhodnutí byly obsaženy ve správním spisu a žalovaný je opatřil zákonným způsobem.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 1. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně